

KENEDI ERVIN MIKLÓS

Szállj, gondolat...

EZER AFORIZMA

BUDAPEST

Z-füzetek/74

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Kenedi Ervin Miklós

Keletje van mostanság az efféle Szállj, gondolat...eknek. Az emberek szívesen veszik még gondolatok, szellemes mondások formájában is az útjelzőket a mindennapi élet ösvényein. A *Szállj, gondolat...* nem csupán erre alkalmas. Szó szerint elgondolkoztató olvasmányélmény is a magyar aforizmairodalom gazdagítójaként, jeles teljesítményeként.

Erős Zoltán

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

*Van ki ír, ki olvas,
ki ad, s ki kap.
Kétséges,
ki gazdagabb?*

Nem az az író, aki ír, hanem akit olvasnak!

Üres lappal kezdjük életünket, de mire hasznossal tölthetnénk meg, mások telefirkálják.

A művészet az a kiáltás, melyet évszázadokkal később is meghall az értő fül.

A dilettánst az is megkülönbözteti a művésztől, hogy ő kénytelen olyan alkotást befejezni, mely a művésznél befejezetlenül is kész.

A nagy szerelmeket a sok egymáshoz simulás elkoptatja.

A legnagyobb hit árnyékában fér el a legtöbb kétkedés.

Azért nincs tökéletes szórakozás, mert mindenki úgy táncol, ahogy más zenél.

A bátorságot mindig a bátrak között nyerjük, s a gyávák között elveszejtjük.

A tapintat úgy nyúl embertársaihoz, hogy a legkevésbé sem érinti meg.

A legtöbben csodákra várunk, melyek idővel bebizonyítják, hogy már megérkeztek – de minden csillám lekopott róluk.

A kaptafa azért létezik, hogy egyformát gyártson, de a kaptafákat különbözőekre készítjük.

Nem mindig nemesveret az érték – agyagkorsóban lehidegebb a víz-

Az anyakönyv világunk olyan históriás könyve, ahol a legtöbb bejegyzés szenvedéssel jár.

Akik Isten szolgálatába léptek, az embereket szeretnék szolgálni.

A bölcsek rátartiak – csak elismertetésük előtt hajtanak fejet.

Az engedékenység a lélek viasza, melyet az erő vagy a szeretet hője lágyít meg.

Félévszázad után jutunk el oda, hogy kevesebb kérdésre több választ kapunk.

A tróntól a zsámolyig az különbözteti meg a szintet, milyen mélyre kell hajolnunk, hogy leülhessünk.

Az élet nagy igazsága, hogy mindenki választhat csillagot – de azt más is választhatja.

A fájdalom repedéseibe könnyebben hatol be a gonosz szándék.

Az állati élőködőktől az különbözteti meg az emberit, hogy míg az előbbi mar, csipked – ez utóbbi nagyon is simulékony.

Hű képet fest róla! – Kiszínezi...

Nyitott könyv az élete – mondják. Két oldala van tehát?

*Leeső téglától tartok, szorosan a falhoz lapulva megyek.
Útonállótól remegek, az út közepén haladok.
Ez a parancsuralmak lényege: mindenki ott fél, ahol akar!*

Aki kiscicát becéz, számoljon vele: ha megnő, magas házak tetején fog sétálgatni.

Lehet boldog és elégedett emberek között békéi Ritkán. Csak az életük mélypontján levő

szerencsétlenek kötnek egymással igaz alkut.

Átlapozza a könyvben az unalmas oldalakat. Ne házasodjék!

Gyenge ember nevet, ha örül. – Sír, ha nem örülhet.

A bárók lámpásai nem a fényért, az árnyékért égnek.

A könny először elhomályosítja a szemet, azután tisztára mossa.

A házasság, mint két gyertya együttes fénye, mely ha kialszik csak egy árnyékkal lett kevesebb.

Ki kevesebbet lát meg a világból, mint amennyit megláthat – ostoba. Ki többet, mint kellene – szerencsétlen.

Az ész olyan korsó, hogy minél többet töltünk bele, annál kevésbé csordul ki.

A legtöbb társadalmi felfordulás oka, hogy az igazságot hiszik, de nem értik.

A szeretet a leghatékonyabb gondozás – minden megszépül tőle.

Egyszer mindenkit homlokon csókol a múzsa, de nem mindenki ébred fel ettől.

Az életben maradás egyik biztos módja, a széppel való feltöltődés.

Nincs nagyobb teljesség, mint mikor az ember magából tud meríteni.

Szabad országban csak a néma hallgat. Rendőrállamban – akik a legjobban tudnának beszélni.

Karácsonykor a fenyőfa a szeretet és békeesség jelképe, s szúrnak a levélkéi.

A jó emberek csak a saját sorsukat viselik, a gonoszok másokét is.

A legszebb imákat sohasem hallja más, mint maga a fohászkozó.

Aki mindent úgy fogad el, ahogy kap, semmit nem kap úgy, ahogy szeretné.

A riadtság érzése a kergetéskor, nem az elfogatáskor jelentkezik.

Megforgatta maga körül a világot. Ne csodálkozzék, ha maga is beleszédült.

Sokakat azért ér csalódás, mert azt hiszik ha másokat rászedtek valamire, ők is rászánták magukat arra.

Ugyanabban a cipőben járnak! De nem ugyanakkorát lépnek.

Mikor az ember boldog, csak az akkori örömének örül, de ha szerencsétlen, élete valamennyi fájdalma elvonul előtte.

A nyugtalanság félelem attól, hogy eljön, vagy visszajön az a perc, melynek elmúlását már jó előre vártuk.

A jövő olyan festmény, melynek csak színei vannak, s a formát hozzáálmodjuk.

Polgárnak azokat az embereket nevezzük, akiknek az élettől nincs semmiféle követelésük.

Az igazi hit mágnesesség. Akaratuk ellenére is begyűjti a hitetleneket.

A hirtelenség az a káros tulajdonság, amikor könnyebben és gyorsabban buggyan ki belőlünk, ami igaz lehetne, ha lassabban fejeznénk ki.

A becsület betonerőd. Támadható, de csak a támadónak okoz sérülést.

Az idős emberek nehezen viselik el az erős napsütést – az árnyékos oldalra kerülnek.

A kötelezettség az a tennivaló, amit csak önkéntesen lehet tökéletesen végrehajtani.

A sebes vizet a torlódó akadályok még nagyobb iramlásra készítetik.

A gonosz gyermek szülőjét kidőlt karónak tekinti, a határmesgyére hajítja.

A múlt kőbe rándult szobor. A mozdulat merevsége riaszt el az ismétléstől.

A barátság önzetlenség – árul fizetünk, ki, melyről tudjuk, sohasem kapjuk, meg.

Az értelmet a szürkeség azért hangolja le, mert színekhez szokott látása csalódott szeme érzékenységében ...

Miért törnek-zúznak a részek és bolondok? Mert akkor riadnak a gátlásból, hogy az élet szép és jó.

Két ember azért választja egymást, mert a természet az ő esetükben tette legkönnyebbé az alkut.

A legmagasabb szellemi csúcson vágyunk a legalantasabb élvezetekre.

Csak az irigyeli a fiatalságot, aki kételkedik benne, hogy beleesnek elődeik baklövéseibe.

A leggyalázatosabb blaszfémia elvenni a milliótól azt, hogy amiben hittek, Isten volt.

Intuitív ember abban különbözik másoktól, hogy neki a sejtéstől a megértésig – nem kell utat megtenni.

Azért szeretjük a művelt embereket, mert olyan tükröt tartanak elénk, amelyben ők a foncsorok.

Megcsalja a házastársát. – Magát csalta meg, mert nem jól választott.

Az öregség foltozóvarga; a bőr mentén ismét foszladozás kezdődik meg.

A költő rímekben tudja elmondani azt, amit más sehogysem.

A bölcs évei gyorsabban múlnak annál, mint ahogy megöregszik.

Holt, mert élt – volt, mert vélt.

A jó házasságban az érzelmi hálót értelmi szálakból szövik.

Semmi sem képes úgy összekovácsolni az embereket, mint félelmeik azonossága.

Tükör minden ember, úgy mutatja magát, ahogy belenéznek.

A lélek alaktalan tömb, a tudatos lét szobrása mivel! formássá.

Alig tehetjük magunkévá mások kincseit, melyek személyre szabott optikával gyönyörködtetnek.

Az élőlények közül csak az ember képes elkölteni másnapi kenyerét.

Az eszes úgy fűzi orsóra gondolatait, hogy bárhol letekeredjék.

Nyitott szemmel tekintünk a világba, behunyttal látjuk meg.

A lelkiismeret a becsületes ember metronómja.

Váltogasd saruidat, minden lábbeli másként szorít.

Múltunk megbízható emlékei biztos karókhöz kötődnek.

Sebzett kéz véresen karmol.

Jézus kitaposta a kálváriát, hogy az emberiség végigjárhassa azt.

Az állat levedli értékeit; bőrét, szarvát. Az emberiség nagy része haszontalanságait tartja sokra.

Életünk során mindannyian felfedezzük pólusainkat, de hogy melyikhez tartozunk, földrajzi helyzetünk határozza meg.

Minden hatalmat megdönt az árulás – a művészetet mellőzéssel pusztítják.

Az árnyék a napfény kéregetője, delelőre nem kap alamizsnát.

Akik feltérképezik egyszer a bánatot, ne feledjenek fehér foltot ott, ahol a magányosság reszketteti a lélekveszejtést a tudatba!

Érzékenységünk az a tulajdonság, mely nyílt arccal tekint a vakító lángba.

Ki túl nyitott szemmel jár a világban, sok mindent megláthat, de valamennyi szennyeződés a szemébe hull.

A politika olyan mesterség, ahol a mesterek arra törekednek, hogy az inasok ne szabaduljanak fel.

Egyenlő feltételek mellett mindig a gonosz diadalmaskodik, mint ahogy nem a virág támad a gazra, hanem az lepi el a virágoskertet.

Ha egy sakál üvölt, minden sakál elordítja magát.

A köd az időjárás álmodozása.

A boldogság olyan mint a jó bor, pompás, de savanyú szájíz marad utána.

A tömeg bölömbű erdő, akkor bólogat, ha nagy szél fújja.

Minden rendszer fenntart paradicsomot, de nem mindenki ehet a tiltott gyümölcsből.

Azok a népek, amelyek feje tetejére állították államukat, vegyék tudomásul, hogy a lábak kormányoznak.

A művész világítótorony, fényt sugároz, de legjobban a sötétségben lehet észrevenni.

Természetünknek az a természetellenes, ami nem tartozik tegnapjaink rendjéhez.

A kormányok utcalányok. Akkor fekszenek le politikai ellenfelükkel, ha a gyönyör közös lesz.

Létünk kötélánc. A zsinór a bölcsőhöz kötődik, másik végét az elmúlás reszketted.

Szárnyasokat etető gazdaasszony láttán értjük meg: nem mindig a bölcsek alapozzák meg az élet további útját.

Tehetségünk annak felfedezése, hogy nem tudunk haszontalanok maradni hasznos helyzetekben.

A katasztrófák azért elkerülhetetlenek, mert jó előre a váratlannal szövetkeztek.

A siker nagy csavargó, sokáig táblából ajtónk előtt, míg bekopogtat.

Az erkölcsi csapdákból sohasem tudunk teljesen tisztán kikecmeregni.

Csak író és költő tudja jó szívvel (meghatározni rossz sorsunkat.

Éhes vándort mosatlan edényből etetnek.

Igazi boldog az, aki a legjobb egyezséget önmagával köti.

A Senki azért választ ellenséget, hogy észrevegyék.

Az Úr lehajol kegyeltjeihez, de csak akkor emeli fel őket magához, ha készek szolgálni.

Húségesnek lenni annyi, mint holnapjainkban úgy viselkedni, mintha ma tennénk.

Léte első részében mindenki maga jelöli ki határait, amelyen belül egész életében mozognia kell.

Jóllakott koldus ritkábban kéregét.

Ki fél a gazdától, nem fél a szolgálától. Ki féli Istent, nem fél az emberektől.

Szorongani annyi, mint félni valamitől, aminek bekövetkezte a legkevésbé függ tőlünk.

Az erény hiánycikk, mégis kevesen keresik.

Nyomorult az, akinek a bőséges tornácon csak a lépcsőkön jut hely.

A tehetséges író sas, magasan szárnyal, tollát napfény ragyogja.

Az igazság olyan köpeny, melyet mindenki úgy térít magára, hogy feszesen reásimuljon.

Elherdálni annyi, jóval elébemeni nyomorúságunknak.

Nemeslelkű ember a mély árokra pallót fektet, s egyik végét ő tartja szilárdan.

A kötelesség afféle szabadság, mely mindnyájunkat szándékunk szerinti helyre állít, hogy ott szolgáljunk.

A szeretet forgószele mindig arról fúj, ahol jól bebugyoláltak bennünket.

Ki életében sok-sok kötelességgel fonja körül magát, ne csodálkozzék, ha mindenki körülrajongja, de nem oldozza ki senki.

Öregségünk azóta gyógyíthatatlan betegség, amióta gyógyszerei árát csak a fiatalság pénznemével lehet megfizetni.

Az ember takarékoskodik a legjobb falattal, s végül a földre ejti.

A vagyon úgy terjeszti ki határait, hogy a levert cövekek húst érnek.

Civilizációnk ragadozók világa, a legápoltabb körmökkel tudunk a legjobban karmolni.

As emberiség arra született, hogy nagy lépésekkel vigye előre boldogulása ügyét. S azért pusztul el, mert túl nagy lépéseket tesz ez ügyben.

A sírás a bánat kinyitott zsilipje.

A diktatórikus vezetők olyan játékmódot diktálnak, beosztottaiknak, amelyben csak ők ismerik a játékszabályokat.

Becsületes emberek világában mindenki másnak dalolhat.

Oroszlánok elé vetette Róma a keresztényeket. Mindkettőjük neve mindmáig fennmaradt.

A gonosz mindig odaát tartózkodik. – Sajnos, vonzódunk az utazgatásokra.

Az infarktus úgy húzza ki alólunk a talajt, hogy azonnal befed vele.

A bölcsesség mentőkötél, akkor sem engedjük el, amikor már megmentett bennünket.

Akkor beszélünk démoni hatalmokról, amikor nem ismerjük gúzsbakötőinkét.

Ha egy történetet a résztvevők többféle módon adnak elő. Nem lódít senki, csak az ő helyéről így látta.

Lemondani annyi, mint éniünk vagy tulajdonunk egy részét másénak, tekinteni.

Az ifjúság látsámódja erősen kívül helyezkedik; korosodással bévülre kerül.

Az igazság és morál két szomszédvár, elismerik egymás erejét, de nem hadakoznak.

Mindenki megkeresheti Istenét, de nem mindenkire talál rá az Úr!

Az intelligens emberek ereje nem a megértés, hanem a megoldás gyorsaságában van.

Az idő ostoba hajcsár, olyan sietségekbe hajszol bele minket, ahol őt veszejtjük el.

Rossz házasság – Megoldatlan túszerződés.

A jó memória múltunk gondosan megtisztított tükre.

Ostobaság és gonoszság ikertestvérek, egymás képének, tetszelegnek.

Napjainkban is a „gárda” meghal – de már szeretné tudni: miért?

Életünk átjáróház, de a kapukat nem ismételtethetjük meg.

A halál bekötött szemekkel jár, azt ragadja meg, aki a közelében bóklászik.

A szépséget inkább csodáljuk, mint szeretjük. Nem szeretünk szolgálni?

Napjainkban a jellegtelenység a legsikerültebb mimikri.

A nők a fülükkkel látnak, a férfiak a szemükkel hallanak.

Akkor rendelkezhetünk mások fegyvereivel, ha az ellenség közös.

Isten szereti koldusait, de csak keveset futtat nekik, nehogy a gazdagokhoz való viszonyuk meginogjon.

Mosolyainkat mi határozzuk el, sírásainkat mások.

Amikor a természet a mérges hullóket sziszegésre tanította, kifejezte buzgalmát, hogy az élőlényeket figyelmeztetni illik arra, amit amúgy sem tudnak elkerülni.

Az ember egész életében történt siettetéseit halálos ágyán kéri számon a sorstól.

A magány óriási sziget, melynek nincsen kikötője.

Az embert ritkábban a csodák kápráztatják el, gyakrabban inkább az, hogy valami rendkívüliben lesz része.

Aki Istenét a magasságokban kutatja, nem veszi észre, hogy benne is van!

Az imádság kopottságainkat káprázatokkal ruházza fel.

A sarkokból nehezebb a menekülés, de jól belátjuk végzeteinket.

Elesettségünkben elhagyott isteneinkhez fohászkodunk, adjanak lehetőséget – hogy újra elfeledhessük őket!

Ahol túl gyorsan verődnek tapsra a tenyerek, ott a társadalmi berendezkedés nem lehet végleges.

A gazdag ember úgy van vagyonával, mint a szem a végtelen látóhatárral. Csak parányit tud megragadni belőle.

A szerelem többdimenziós. Körülöleli tárgyát.

A szövetnek, ha felhevül, lángralobban, bármilyen nemes fonalból készítették is.

Ki könnyörtelenül átlép múltján, egy fonalat tép szét, mely születéséhez kötötte.

Győzelmeinket mi, vereségeinket ellenségeink számlálják.

Gyenge ember vágyakozása léggömb, amikor megfelelő magasságokba emelkedik – szétpukkad.

A meghajszolt véreb, ha nem talál nyomot, a nyomtalanságot tépi szét.

A jómodor viselkedésünk, repkénye, elfedi a vakolathiányt.

Az erős az akadályokat átugorja, az eszes megkerüli.

A csalódás a hit alagút ja.

A kálváriát szegélyező képsor szakaszokra bontja szenvedéseinket.

Az állam: piramis, ahol a csúcsot a széles alapok biztosítják.

A könyörület kesztyűs kézzel nyújt alamizsnát.

Száz ellenség sem félelmetes, ha képesek vagyunk sorbaállítani őket.

A mindenki igazsága, a senki igazsága is.

Az ítélkezések érzékenyek, messze tartózkodnak a máglyafüsttől.

A rajongás csukott szemekkel ujjong.

A vérfoltokat nem oldja sem a bánat, sem a lelkiismeret-furdalás.

A remegő félelem lába magára húzza a rettegett csizmát.

A vert sereg győzelme a szervezett visszavonulás.

Az alapítványokat azért is hozzák létre, hogy nevük fennmaradjon az utókorra. Évtizedek múltán már csak a kamatokat emlegetik.

A világ kezdete óta mindig üldözték az eretnekeket, holott ők változtatták meg a világ maradi ábrázatát.

Az alkalmazkodás az a jeles tulajdonság, amikor képességeink elé helyezzük mások esetleges képtelenségeit.

A figyelemfelkeltés egyik módja, ha némák és mozdulatlanok, maradunk.

A szerelemben a férfiak könnyelműségét a nők ostobasága egyenlíti ki.

A lét óriáskereke számtalan szint között fékeződik.

Nem az illik a rendbe, amit beletesznek, hanem ami nem tűnik ki belőle.

Manapság jó arány lenne, ha a tucatból csak egy árulná el Krisztust.

Az olyan merényleteket üdvözljük, melyeket saját fegyvereink kaliberével megegyező eszközzel követtek el.

A legártalmasabb gyógyszereket ellenségeinknek van módja megszerezni.

Az élet hajótöröttjei egy ütemmel később tanultak meg úszni.

A legcirádásabb kapu mögött is meghúzódhat szemetesedény.

A pecsétes szerződések véglegesek. A pecsétek idővel széttöredeznek.

Ne imádj faragott képeket! Idővel elkorhadnak.

Az igazmondás mindig friss és egyszerű. A hazugság körülményes és fáradságos.

Az aforizma a bölcsesség esszenciája, mely oldódás helyeit sűrűsödik.

A képzelődés olyan játékszer, mely magasba hajítja a diabolót, s az sem fontos számára, hogy elkapja.

A vallás egyik erős tézise, hogy Isten azért teremtett bennünket, hogy megteremtsük magunkban teremtőnket.

Glóbuszunk létrejöttével a gyűrődések is természetessé váltak.

Élete nagy állomásain az okos kiszáll, a buta elfüggönyözi az ablakokat.

A tüntető tömeg hasonlatos a buborékhoz. Felszínre tör, aztán széteszlik.

A lényeg rövid, de csak hosszan lehet elmagyarázni.

Élményeinket ritkán adjuk elő úgy, ahogy megtörténtek, inkább, ahogy átéltük.

A politikai ösvény olyan keskeny, hogy csak kitérőkkel lehet egymás mellett elhaladni.

Nem törődik másokkal, mert vele sem teszik. így hül ki a Föld.

A beérkezett ember bemehet a pincelejáraton, a padlásablakon fog kitekinteni.

A pitiző kutya többet kap, mint óljában a húséges házörző.

A borúlátás az eső elmúltával is ernyőt tart a feje fölé.

A kéj, mint árnyékot hordozza magában a kiábrándultságot.

Az udvariasság a jómodor göngyölege.

Mindaddig fennmarad az emberiség, ameddig kíváncsiság él benne holnapjaira.

Szánalmainkat azért hizlaljuk, hogy számunkra is jusson.

A bolyongás virágoskert, nem venni észre határait.

Az öregség ifjúkori kiáltásaink rekedtes visszhangja.

Születésünktől fogva megszoktuk, hogy céltalanságainkat években fejezzük ki.

Az ítélet sánta kutya, ha az ehét az előítélet a lábán megsebezte.

Hol koldusok kéregetnek, ott porban az emberi méltóság.

A legtöbb barbár megszelídíthető, de csak hasonló barbársággal.

Mikor több rossz között választhatunk, alternatívának nevezik.

Amelyik kormány látványosan nem csalja meg népét, abban alig bíznak.

Életünk során minden rosszba belenyugsunk. Miért teszünk hát kivételt a halál kérdésében?

A rágalmazót megvetik, de a rágalmakat megfontolják.

A szerelmi szenvedély alagút, vaksin mászunk ki belőle.

A természet óriási gyomor, meghatározott sorrendben faljuk fel egymást.

A nagy egységben is van kétség, de az is egységes!

Az egyházi átok. mindig a másságot sújtja.

Közeli viszonyban vannak. Még gyűlölhetik is egymást.

Mikor kifosztjuk egymást, szabadkereskedelmet hangsúlyozunk.

A világot talpig felfegyverzett békekísértet járja be.

Nem lebecsülendő a bordalék, az arany szemcse is belőle villan elő.

Akkor lesz világbéke, amikor azt mondjuk: az állam te vagy!

A föld rétegződése mint a társadalomé; a szenny az alapokig húzódik le.

A halálfélelem életfélelem is.

A balszerencse kitaposott sarkakon sántikál.

Az az igazi esendő, aki lyukas kalappal kéregét.

A nagy „konduktorok” jó feszültségvezetők.

Minden ami változásnak van kitéve, feltételeket szab.

A bunkót már az ősember is használta – de ő védekezésre.

Mr elődeink nyomába lépünk, utódaink a miénkbe. A nyom azonos, de valamennyire szélesedik.

Az akadályok mindig bizonyítást igényelnek.

Az inaktív ember ellenszél a szélmalomharcban.

Ahhoz, hogy egészen tiszták lehessünk, valakinek mellettünk vállalnia kell a piszkosát.

A gonoszság törvényerőre emeléséhez nagy méretekre van szükség.

A vágyakat nemcsak körülmények kerítik, hanem a mersz is.

A néma sötét éjszakában sugallatok érnek bennünket, akkor igazodik el bennünk az igazság.

A számlálatlanság mindig messzebbre hatol.

Mikor az embert a lét nagy kérdései foglalkoztatják – a saját sorsára gondol.

Nem a hívő, a kételkedő cselekszik hitben.

Az okosok erejük teljében gyengélkednek.

Atombomba; kipusztul az emberiség? – Semmi gond, csak az utolsó oltsa le a lámpát!

Az eszes a csata után dönti el, ki lesz a győztese.

Nehezebb szavakba foglalni, ami megtörtént, mint azt, amit kitalálunk.

A vágyakat elfojtják a gyakori kiárusítások.

A vakbuzgóság olyan hit, mely tartósít, de nem épít.

Szentéleinkben dermedtre csodáljuk imádottjainkat.

A legkegyetlenebb lépcsőgondolat elhunytjainknak hálálkodni.

A sors azért tölt italt a poharunkba, hogy bátrabban nézzünk a szemébe.

Rágalom szégyenketrecéből nem lehet rozsdafolt nélkül szabadulni.

Fantaszta az, aki légvárat rohamoz meg.

A nyújthatóság a kispénzűek, készsége.

A túlbuzgóság túlrakott szénásszekér: sokat elhullajt.

Csak akkor beszélj, ha kérdezhetsz!

Akiket nem távolítanak el hétköznapi zsörtölődések, elszakítják a kölcsönök és szívességek.

Létünk egyik nagy nehézsége, hogy bevezető útjaink nem azonosak a kivezetőkkel.

A felédobott kesztyűt nem vette fel. Nem az ő mérete!

Érzelmes írók töltőtollaikat könnyel töltik.

A tökéletes festményen az is rajta van, aki nem fontos. Ő is az örökkévalósághoz tartozik.

Sokan, mert megfeszítetten dolgoznak, Krisztusnak képzelik magukat.

Életünk utolsó reverzibilis pillanata: fogamzásunk.

A nincstelenségnek nincs szája, csak esdeklő karja.

Amikor erkölcsi kategóriákat emlegetünk, nem akarunk egyértelmű, becsületes választ adni.

Differenciált díjazásra törekszünk; nem akarunk igazságosak lenni.

Nemcsak a kincs, a ritka hulladék is csábos lehet.

Akkor válunk: négerré, zsidóvá, cigánnyá, amikor üldözni kezdenek bennünket.

Átkunk; memorizálóképességünket éppen a tízparancsolat készlet kudarca.

Türelmetlen vendég a szerencse. Ha megváratják, továbbáll.

A hasonlóság ellentétes a különbözőséggel, de nem egyező az azonossággal.

Létünk bonyodalmas relációiban sorsunk a váltóállító.

Amikor magányosan imádkozunk, úgy érezzük, velünk van az Isten.

Az élet hullámvasútja kinek csúcsban, kinek mélységben nyújt elfogadható látványt.

Csak magunk szabta határok között lehet birodalmunk végtelen.

Ember embernek farkasa? Korántsem! Ember embernek embere.

A sírásó filozófiája: ma én ások neked, holnap nekem ásnak!

Ne higgyünk a hajlongóknak! A ferde gerincben a jellem is meggörbül.

A jóbarát tevé. Terheinket segít hosszú távon cipelni.

Az emlékek festőpalettával bandukolnak. Megszínesednek..

Az irigy ember olyan kakas, mely a más dombján szeretne kukorékolni, mert azt szemetesebbnek véli.

A szerénység ökölboszorított kézzel nyúl a pénzeszsákba.

A kiváltságos úgy jut a csúcsra, hogy nem kell hegyet mászni.

Ne azt szeresd párodban, hogy szép, okos vagy gazdag, hanem azt, hogy így van rá szükséged!

A Vének Zsuzsannában nemcsak a szépséget és ifjúságot lesték, hanem azt is, él-e még bennük kíváncsiság.

A modorosság nem őszinte, de – kifejezi önmagát.

A szülést tolófájdalmak előzik meg, a földrengést előrengések. Minden fájdalom és borzalom előre ígéri magát, csak a nagy szerencséknek nincsenek előjelei.

Jobban kellene Ismernünk embertársaink hátát. Tiszte képüket csak távozásuk után látjuk.

A legnagyobb ragadozó nők viselik a legszebb prémeket.

Ferdének látja az egész világot. Nagyon szélre helyezkedett.

Akit nem szomorít el éveinek múlása, annak kár volt megöregednie.

Bátor, mint az oroszlán – mondják némelyekre. Holott e vadnak nem kell emberi életet élnie.

Néha jelentéktelen dolgokon múlik szerencsénk. De az ember alig alkalmas arra, hogy kis dolgokkal bíbelődjék!

Az örökös ígéretés a becstelenség szimultánjátéka.

Akik egymás nélkül nem tudják elképzelni életüket, rövidesen egymással sem tudják. A felfokozottság kudarca ez.

A fényképezés feltalálása óta hajlamosak vagyunk elfeledni szeretteink képét.

Egyeduralkodóvá csak ott válhatunk, ahol mindenki szolgálni akar.

Gondosan faragott képeket és bálványokat imádunk egy életen át. S megromlott szemekkel vesszük észre rajtuk a repedéseket.

Történelmi időszakokat akkor emlegetünk, amikor valami nagy veszedelemtől szabadultunk meg.

Vonakodik testet öltetni a Sátán, hogy bárkiben elrejtőzködhessék.

A bűnök nagy része a tiltások virágai.

A hangyaboly szorgalma csak úgy eredményes, ha a nagyok talpai nem arrafelé tartanak.

Ismeretlen utakat nem oszthatunk szakaszokra. Nem ismerhetjük holnapjaink rendjét.

Nagy vészek óráiban felerősödik a percek sercegése.

A Sors nem következetes. Istenre bízta a világ megteremtését, az emberekre az elpusztítását.

A nagy szereltnék addig tartanak, ameddig kérdezzük róla egymást.

A jégkorszak óta először nem a fagy, hanem a tüzes megatonnák elől bújik össze az emberiség.

Hogy szerencsések lehessünk a játékokban, ehhez a szerencsétlenek nagyszámú részvételére is szükség van.

Állítják: csak nyugalomban, békében lehet alkotni. Mégis a legnagyobb remekművek elemi és belső viharokban születnek.

Az előrelátás a tragédiák stoplámpája.

A férfi rövid ideig követ egy nőt, hogy az egész életében őt kövesse.

Ha az ember az értelmére hallgatna, kipusztulna az emberiség De mert a szívére is hallgat, mindig életben fog maradni valaki.

A boldogság madara testetlen, ezért nehéz hálóba csalogatni.

Nagyhatalommá nem a nagy terület tesz, hanem az, hogy az állam miként bánik polgáraival.

A drámákat az élet írja, de emberekkel játszatja.

Ahol a vezetők durván szónokolnak, a nép sem tud szépen hallgatni.

Az ingerültség egyik oka, hogy nem ér bennünket elég inger.

Mint a hegyek, kezdetben meggyűrődünk, hogy termővé váljunk.

A szélsőséges magatartás igencsak egocentrikus.

Birtokaink kapuját ellenségeink irányába építsük. Barátok részéről ér a váratlan támadás.

A művész, amikor műve kiválósága felől ingadozik, az idő mércéjének beremegését féli.

Minden kornak megvan a maga szépsége. Mégis, fájlalni csak az ifjúság időszakát tudjuk.

A hőemelkedés elpusztítja a kórokozókat. Lázasodj, világ!

Az idős ember ifjúságát ellenségnek tekinti, mely legyőzte.

Eldurvult a világ, mert a duhajkodásnak megszűntek a kármentői.

A gonosz a máséra teszi kezét. A sajátján már a lába van.

A legszorgosabb ásás is síkságokat szüntet.

A tétovaság a gyengék mutatványa.

A karrierista légballoonutas – a leghasznosabb tárgyait is kidobja, hogy felülemelkedhesek.

Nő, ha korán kel: álmos. Ha korán fekszik le, megbánja.

Remekbeszabott ember! Kár, hogy a férc még bennemaradt.

A gyámoltalan ijedelmeiből izmosodik.

A diaszpóra és cionizmus között hamuesőt hord a szél.

Ha azt mondjuk: vág az esze, ne lepődjünk meg, ha éles a nyelve!

A vegyelemzés kimutatja a mérget, mérgeinket a lélekelemzés.

A kormánypárt vázáiban az ellenzék a „romlás virágai.

Özvegységünkben a temetők mértékegységgé válnak.

A jégkunyóban a melegséget is a jég adja.

Káin intézményesítette „a gyűlölködést. Sok milliárd Ábel küzd a megszüntetéséért.

Tömjük meg az elégedetlenkedő libákat, a többiek leszoknak a gágogásról.

Ifjan elhatározta: színész lesz. Korán ráébredt, nem érdemes magát alakítania.

Egy bit akkor válik magabiztossá, amikor üldöztetés jár érte.

Számtalan József kellene, hogy megoldja az állam gondjait.

Aki kilép a baromfiudvarra, annak etetnie kell.

A kéregetőkalap a koldus audienciája.

A nyomáskülönbségek belénk fojtják dühkitöréseinket.

A jóléti államokban keresettek a rózseszedők.

A leghatásosabb részecskegyorsító a közös érdek.

A sikerest a sikertelen, a boldogot a boldogtalan erősen irritálja.

Újabb meg újabb lepráink tűnnek fel felesleges energiáink hasznosítására.

A tömeggyűlés mindig a kisemberek csődülete a nagy emberek előtt.

Legmeghatározóbb kérdéseinkre a Biblia válaszol.

Aki nem bánja meg vétkeit, ismét elköveti azokat.

A jó gondolat a lélek hiúsága.

A halál az étellel való viaskodásunk utolsó ökölcsapása.

Többségünkben önmagunkat szereljük a legjobban, mégis másokkal megcsaljuk.

A fölény olyan biztonság, mely a tusakodásban erőt kölcsönöz.

A lángész ugyanazt cselekszi, mint mások – csak zseniszinten.

A hosszú emberi élet nem más, mint egy nagy salakmentesítés.

Akitől elvárunk valamit, fókuszba állítjuk mindaddig, amíg megtalálja a saját fényét.

Az áthatolhatatlanság alul- vagy felüljárókat képez.

A felfokozottság rakétákat indít be, melynek ambíció a hajtóanyaga.

A térerő nem a terek ereje, hanem terjedelme.

Érdekessé teheti az embert az is, ha unalmassá válik.

A kutyafalka sebességét a menekülő nyulakéval mérik.

A legtöbb kiválasztás a tömegeket terheli.

A kiválóságokat hosszabb idő után kicserélhetjük hamisítványokra.

Amitől kevesebbek leszünk, az a többség!

Az egyfajta tévedés sokféleképpen magyarázható.

Álmodásaink a lélek virrasztásai.

A bölcsek legfőbb jellemzője, hogy – eszesebbek önmaguknál.

A jóízlés a megítélés eleganciája.

A szép zene olyan szenvedélyeket korbácsol fel, amelyet lecsillapítani is képes.

Az ateista a hitellenség hívője.

A harangok akkor kondulnak meg bennünk, amikor az igazival találkozunk.

A leghatározottabb fékeződés az ijedelem.

Csak azt aposztrofálhatjuk, akinek a lebegés a természetes állapota.

A kényszer nem nagy úr, hanem nagy szolga!

A csúcs az a magaslat, amely megmutatja, minek vagyunk a középpontjában.

Simulékonyan furakodni – ez is intelligencia.

A mindenkori pénzügyminiszter kormánya hamiskártyása.

A világ megtagadásának egyik legelterjedtebb eszköze az alkoholizmus.

Szerepjátásunk őszintéden, de megőrzi egyéniségünket!

A jó ember nemcsak szívével, két karjával is szeret.

A legtöbb hűtlenség következetlenségből ered.

A rossz házasság egy szétszakadt háló fércelgetése.

Csak a gyalázat kiszámíthatatlan, a jóságnak igazságos normái vannak.

A monstre bűn is nyerhet egérutat.

A dal: patak, a versenymű: folyó, a szimfónia: tenger. Hajózni szükséges!

Akit a lét nagy kérdései foglalkoztatnak, hamarosan elkalandozik a nemlét feleletei felé.

A golgota a halál előszobája, ahol leverjük az út porát.

A nyílt titok – a sokak titkai

Telhetetlen vágyakozásainkat az a hiányérzet igazolja, mely a sokkal sem képes jóllakni.

Hiányosságaink az egymásrautaltság ajzószerzei.

Amelyik művészet könnyen megtanítható – már nem az!

Csak annak fejsze, akinek útjában áll.

A robogó vonatból a táj dísztet, a szereplők mi vagyunk.

A zsenik a hibáikat is úgy vétik, hogy hódolóiuk hulló szikrákat vélnek látni benne.

Az éleselméjűség sűrűn megvág másokat.

A magaslatnak a mélység a hibalehetősége.

Az okos más szárnypróbálgatásából fogalmazza meg a maga röptét.

A menedzser korunk garabonciás diákja.

Az ember ezer életet szeretne élni. És a meglevőt sem tudja kihasználni.

Gazdag az az állam, ahol szolgaság keletkezhet.

A féligazság gyakran dupla hazugság.

A bölintgatások. az elvtelenek elvei.

A széptevés álságos felhang.

A „zöld szörnyeteg” hálószoa-orientált.

A jó felfedezésekhez kölcsönözzünk egy porció gyűlölséget.

A szakításokat tépelődések előzik meg.

A fájdalomnak az idő az ólomlába.

A dilettantizmus a művészetnek az az árnyéka, mely a fényforrásból csak a szűrt fényt hasznosítja.

A törvény oltalma – a többségiek menedékhelye.

A kivételes nagyságok lehetnek parányiak is.

Az irgalom az alázat aluljárója.

A nosztalgia a tegnapiakat tenné a holnapok, helyébe.

Mikor szembesülnünk kell magunkkal, bandzsának tettetjük magunkat.

A sivár jelen sűrűn megszámozza emlékeit.

Intelligenciánk önmagunk felett tartózkodik.

A teljesség igénye is nulláról indult.

Földi életünk előleg, a halál a fizetség.

Fülünknek az a legkedvesebb zene, mely rezonálásaink legjobb komponenseiből áll össze.

Az emberek többségét nem a terhek súlya, hanem a terhek tudata toppantja össze.

Hív ságunk túlél benniünket, akár csillogó hajfürtök a porladó csontokat.

A hangszerek húrja nem több, mint az az egy, mely a szívre rezonál.

Az embert ritkábban fárasztja ki maga a produkció, mint a nekikészülődés.

Ha egy ház udvarán illatozó rózsabokor áll, s a közelében trágyarakás, nem kétséges, miről fog több szó esni.

Többnyire sorsüldözött emberekben érik legteljesebbre a művészet.

Meg vagyon írva mindnyájunk földi rendeltetése, de mire megtanuljuk helyesen elolvasni – megvénültünk.

Ha azt mondják, jól eldiskuráltunk, azt jelenti, hagyták beszélni.

Sajnálatra méltóak azok a népek, akik csak a kakas kukorékolásából veszik észre, hogy itt a virradat.

Aki leszámolt más múltjával, nagyon felszámítja neki a jelent.

A tünemények csillognak, ragyognak, de nem mutatják az utat a sötétségben.

Az elvetemült emberek összetörik a törvénytáblát, és ezek szilánkjaival sebzik halálra a törvénytisztelőket.

Élhetetlen, aki számontartja a világ bajait, szomorúságait.

Az öregség és magány gonosz mostohatestvérek – gyűlölik egymást.

A kolumbárium igen komoly mementó. Hiába igyekszünk életünkben minél nagyobb teret betölteni, ilyen kis hellyel is beérjük.

A társadalom legfelső polcára felkapaszkodtak megfélemeznek arról, hogy az felülről porosodik, alulról tiszta marad.

A gonosz emlékeket az idő ostora megszelídíti.

A jóság arca egy, a gonosz különböző álarcokat visel.

A forradalmak lavinák, az útjukba kerülőket is elragadják.

Az örömet hallomásból is megértjük, a fájdalmat át kell élnünk.

Aki együtt iszik a hatalmasokkal, hányni is tudjon velük.

A fiatalok heves gyorsasággal, az öregek lassanként ölik meg egymást.

Amikor az embereket választásra szólítjuk fel, egyhangú válaszokat várunk tőlük.

A szülő túlzott imádata okozza gyermeke amnéziáját.

Áttetszően kristályos – dicsérik. Minden oldalról más lapot mutat.

Nincs súrlódás nélküli párkapcsolat, de a keletkezett hő lehűt.

A pusztaságban szárnyalóbb a szó, de a szabad szelek hamarosan elfújják.

Az aratók verejtékét szénaillat lengi körül.

A tetovált – magába mart.

Mindnyájan a nagy „végállomás” felé haladunk, de a szerencsések többször is átszállhatnak.

Senki sem kívánhat olyan vagyont, amely elégséges részére, mert az áhítozás nem töltődik.

Ne térjünk vissza viselt dolgainkhoz. Kinőtt ruha az, nevetségesnek látszunk benne.

Vesztett kutyának erénye a habzó száj.

A szenvedély körforgás, ahol magunkat szédítjük.

Hogy ernyedten élhessünk, környezetünkben meg kell feszíteni valakit.

A gepárd futása hasonlatos a szerelem nyilához. Száguldása hamar gyorsul, s ha megáll, mindent széttép.

Az egyenlőség a hatalmasok elkoptatott szólama.

Sok foglyot azért nem szolgáltatunk ki, mert már jól ismerik börtöneink rendjét.

A mélységekből nyújtózkodnak a karok, melyek megközelítik a mennyországot.

Ha egy nagy clown árnyékában parányi bohóc ugrál, őreá terelődik a figyelem.

Sok pártvezér prostituált. Elfogadja mindenki csókját, de senkiét sem viszonozza.

A modern háborúk diadalma: úgy pusztítjuk el egymást, hogy nem tudjuk, ki kit öl meg.

A birtoklás erősebb a vágyakozásnál. Ezért fájlaljuk jobban elveszíteni azt, ami már a miénk volt, mint amikor még áhítoztunk utána.

A gyermekek jól viselik a jóság terheit. Ritkán adják vissza szüleiknek.

Akkor beszélünk hagyományról, ha az, amit magunk mögött hagytunk, a mában is követeli jogait és jelenlétét.

Az alkohol hibásan kézbesített küldemény. A gyomorba címezik, de az agyba jut.

Rendben jövünk a világra és akkor válunk rendetlenné, amikor ezt a születést megtagadjuk.

Mindenki olyan öreggé válik, amilyennek fiatalságában látta az öregséget.

Az örültségeket ritkábban követik el az elmebetegek, mint a gonosztevők.

Rajongani valakiért annyit tesz, csodálatunkat érdekeink elé helyezni.

A kő már a tó fenekén pihen, a gyűrűzés még jelzi a drámát.

Világunk alapvető törvénye, hogy a társadalom szabja meg, mi számomra a szép és jó.

Ha körülötted minden lehúz, ne panaszkodj! Te vagy magasabban ...

Az ostobaság veszélyes, mint a fuldokló. Mást is lehúz.

Hogy az emberek szeretni akarnak, bizonyosság karácsony ünnepe. S hogy ezt nem gondolják komolyan, évente csak egyszer teszik!

Az idős, elfáradt embereknek botra van szükségük, hogy kitapogassák – hová nem léphetnek már.

Csalódnak azok az utasok, akik szerencséjüket vonatnak nézik, hívén, hogy az késéssel, de megérkezik.

A tízévesnek tágranyílik a szeme, a húszévesnek a szíve, a harmincévesnek az esze; a negyvenesnek a pénztárcája nyitott. Ötvenen túl kezdődik az az időszak, mely már a bezáródásoké.

Az apró emberségek az emberi nagyságok.

A huszadik század Bábel. Nem értjük, egymás nyelvét.

Csak a szeretetnek van tapadása. A gyűlölet idővel széthull.

Nem szeretem az embereket, mert hamisak és rosszak! És mert nem szeretik azt, aki utálja őket...

Mindenki saját képmására szeretné formálni a világot. Ezért rút az emberiség.

Az élet iskolájában a szenvedés és bánat főtantárgy. De érdemjegyeket csak a melléktantárgyakból kapunk.

A legőszintébb élőlény a kígyó. Nem titkolja, hogy elnyelte zsákmányát.

A könny nem látja a gyásznak. Alig lakatja jól.

Egy az igaz isten, sokféle az istentelenség.

Az öregedés abban a pillanatban kezdődik, amikor rettegni kezdünk tőle.

A valódi teljesítmény sohasem liheg.

Az elrendeltség kötelezettség arra nézve, hogy ingó kötélén járjuk végig utunkat.

A heraldika jó ismerői tudják, hogy a legkisebb otthonnak is van címere.

Rettenetes lehet magányosan élnie, hiszen annyira gyűlöli az embereket!

A pók gerinces lény, nyíltan szövi a hálóját.

Kiszolgáltatottjainkat ne rabláncon, mézesmadzagon vezessük.

A hívőtől a hitetlent az különbözteti meg, hogy a nagy fényességekre behunyt szemmel reagál.

A véletlenek gyakorisága a legkevésbé sem véletlen.

A kottamásolók bizonyítják, hogy a gyönyörűséget is lehet szolgálai alkalmazni.

A sok szabadidő véres fogú vadállat. Tespedéseinkbe mar.

Galibákat okoznak, mert a kibogozandó szálak a kezükben vannak.

Igazi rabszolga az, akit bár fogságban tartanak urai, nem érez szabadságvágyat.

A semmittevők úgy élnek meg, hogy a közösség vagyonát eggyel többel osztják el.

A fékek, gátlások arra jók, hogy indulataink a cél előtt megállhassanak.

Míg a Földet fehérek és színesek lakják, nem lesz egységes a szivárványról alkotott vélemény.

Az a verés vésődik legjobban belénk, aminek nincsen látható nyoma.

A siker útja felfelé tartó, de szakadékok övezik.

A hírnév terjedelmes tó. Ha beúszunk a közepébe, nehéz a visszajutás.

A megkülönböztetések – korunk egyenlegei.

A butaság fertőző; a tudás az ellenanyag.

Amit nehezen érünk fel ésszel – az a tudományos!

A viharok sok érdemlegest elpusztítanak, de megtisztítják a panorámát.

A kormánypártiak voksa a szavazógép nyomtatott áramköre.

Minden megmagyarázható, csak az érveket jó sorrendbe kell rakni.

A légkondicionálás az emberek vétója a természet szeszélyei ellen.

A határeseteknek a kivétel a vámterülete.

Az új környezetek és szituációk kiélesítik körmeinket.

Az irigység abból az éhségből adódik, mely nem képes a más javaiból táplálkozni.

A földrengés a természet iszonyú vajúdása.

Biztos építmény rakható a büntudatra és szégyenérzetre.

A körmönfonság az igazmondás vargabetűje.

Becsületes fizikus csak olyan energiákat szabadít fel, melyeket képes biztonságosan megfékezni.

A káprázat a valóság csalafintasága.

A legkurtább dicsőség a szakácművészet.

Gorombaságunk vulkánkitörés – hordalékainkat felszínre hozza.

Földi szenvedéseinknek a hit az euthanáziája.

A kifinomultság cérnakesztyűiben matat.

Ahol sokan Istennek képzelik magukat, ott jóistenre van szükség!

Korunk embere büszkélkedik vele, hogy ideggyenge. Holott csak ereje és akarata hézagos.

Várakozásainkat ritkán igazolja a sors. Inkább csak a vágyakozásokat.

Embertelen világot éppen akkor emlegetünk, amikor túl sok az ember.

A mulatságokban az a legjobb, hogy csak a végén kell fizetni a számlát.

A fiatalság eszményképe az, ami örök. Az öregségé – aminek nem ma van vége.

Semmi sem beszédesebb, mint az önként vállalt némaság.

Potenciális hősök vagyunk mindannyian. Bár sorsunk még nem tett próbára bennünket.

A legszerényebb veréb is ugrál.

Kezdetben nagyon mozgékonyak vagyunk. Félévszázad után már csak mozgók, majd belép egy dermesztő főkezőrendszer.

Mindenki csak adott javaiból fogalmazhatja meg kincseit.

A fantázia mozaikablak. Átlátszatlanul tarka és színes jövő.

Csökkenthetjük szégyenérzeteinket, ha ostobán bámulunk a parancsuralmakra.

A rossz közéleti szereplés, mint a gyenge színészé. Sűgóra van szüksége.

Más tragédiáit többnyire töredékesen olvassuk.

Akik túljutottak életük delén, azoknak a napsugár csak szűrt- fényt nyújt.

A freskókat azért festették egészen friss vakolatra, mert csak az az igazán maradandó, amit ép alapokra helyeztek.

A legszebb szolgálat lenne – megzenésíteni a lármát!

Nevében a végzete! – Nem, a névtelenségében.

Az öröm csendje halk neszekkel nyugszik. A szomorúság hallgatása az igazi nyugalom.

A szépet kirakják a kirakatba. A fényben megfakul.

A vég nagy fájdalmát a kifejezetlenség és a befejezetlenség okozza.

A jó ember fákat ültet, s szorgalmasan öntözi. A gonosz elzárja a csapot.

Szamárnak tartják, de lóváteszik.

Jobb egy jó háború, mint egy rossz béke, mert a rossz háborúnál nincs ostobább és kegyetlenebb.

Botor visszhang képzeletét magát kiáltásnak.

A nagy halakat, fárasztással fogják. A kicsik ostobán a hálóba úsznak.

A Biblia nem a hívőkhöz, inkább a kételkedőkhöz szól.

Az idős emberek a halál szemébe zokognak.

Halálfélelmünknek születésünk a déjá-vu-je.

Ha az államalapítást nem vezérekre, tudósokra bízánk, határ nélküli birodalmakban élhetnénk.

Az az érdemleges, amit hosszan kell megjegyezni.

Sokan Geszlerként kalapjukat teszik nyilvánosság elé. Félnék, fejük előtt aligha hajolnának meg.

Add meg a fejedelemnek, ami az övé! De ne fűzz hozzá jókívánságokat!

Az enervált ember bolyongó csónakutas. Ha tesz is egy-két evezőcsapás biztonságáért – sodortatja magát.

Erkölc és igazság ellentmondásos kategóriák. Tisztelik egymást, de nem hajolnak meg a másik előtt.

A művelt emberek is szeretnek pórias kifejezéseket használni, de ők a jómodor zárójelébe teszik.

Minden olyan ármádiában közkatonák vagyunk, ahol alig tekinthetjük át a csatamezőt.

A trágyázott föld bizonyítja, hogy a rothadás is idővel hasznossá válhat.

Eszményi társadalom a hangyák világa. A vezérek is hangyák.

A sok magas testőr árnyékot vet urára.

A sóvárgás az elérhetőség szintjét alaposan megemeli.

A döbbenet az ijedelem hallgatása.

Fárasztó a rútság, sikertelenség, de ezt teszi a hosszantartó szépség és diadal is.

A jelen kannibáljai nem éhségből falnak, hanem mert vérszomjasak.

Becsületes társadalmakban az uralkodó osztály a földszinten lakik.

Életízű film. – Csupa hazugság.

Az eszeség kötelezettsége, hogy ne viselkedjünk ostobán. Hát sohasem lehetünk boldogok?

Túl sokat beszél. – Titka van.

A nők azért bocsátanak meg a férfiaknak mindent, ha nekik kell egyszer megbocsátani, megtegyék.

A szentimentalizmus rés szilárdságunkon.

Vonakodj az olyan fénytől, amely másnak van hivatva világolni.

A születésnapok számlálása az idő sunyi bosszúállása.

A szórakozóhelyek ruhatáraiban leadjuk kabátjainkat – s felöltjük a színlelést.

A szerelem sok suttogással kezdődik, s kevés hangos kiáltással fejeződik be.

Berúgott? Igen, a tudatba!

A szomorú embereket nem kedvelik, a vidámakat irigyelik. Nem szeretjük embertársainkat.

A szerelemben a nyertes és a vesztes is az, aki jobban szeret.

Nevetéssel, sírással mindenki kiszolgáltatja magát; áttetsző érzéseink leleplezőek.

Hite törhetetlen, repedése a kételkedés.

A fényt úgy követi az árnyék, ahogyan mi haladunk, a becsület útján, amely mint minden hosszú út, besározódik.

Akik a tudományt nőm tudják kellő sebsséggel felgyorsítani, pusztító robbantásokkal vétetik magukat észre.

A hála még nem szeretet, de a szeretet hála is.

Akár a tűz, akkor lobbanunk fel, amikor fújnak ránk!

Aki szónokolni szeret, menjen papnak vagy politikusnak, de a többieket engedje hallgatni...

Nem az a javíthatatlan, amit elvettünk, hanem amit tönkretettek általunk.

Az erkölcsi csapdákból csak az erkölcstelenek másznak ki sérülés nélkül.

Nincs Dáriusznak annyi kincse, mint ahányan áhítoznak rá.

Bárki adhat többet, mint amennyit kap, de maga alól kell, hogy adja.

A legbevehetlenebb vár is megadja magát, ha meggyőzően aknázták alá.

Nem az erős, a réstelen erőd bevehetetlen.

Az élet legjobb szerepeinket mindig másokra osztja.

Halottunk leégett gyertya. Sötétség borul reánk.

Ha valaki azt mondja, mindenki szereti, egyet jelent: Mindenkit szeret!

Ott független az egyház, ahol az uralkodó rendszerért nem kell naponta hálát rebegni.

Az új tehetségek lapáttal érkeznek. Hogy elássák elődjeiket.

Emlékeinkért egy-egy darab fiatalságot adunk cserébe.

Kényszerítő körülményeket akkor hangoztatunk, amikor nem akarunk rendben, fegyelemben élni.

Nem az a döntő, hogy jól főzzünk, hanem hogy étkeinket izesnek tartsák.

Túl szigorúan lépkednek a kikövezett törvény útján. A repedésekben fognak megbotlani.

A gazdag kisebb ügyeit maga intézi. Nagyobb ügyei pedig nincsenek.

Az embert mézes-mázos szóval, a medvét lépesmézzel csábítjuk. Hiszékenységünk fogékony arra, ami ragadós.

Világunk puskaporos hordó. Azért nem robbantunk még fel, mert az emberiség szorgosan keresi az irdatlanul hosszú kanóc végét.

Jó gyökereink csak ott fognak talajt, ahol nemes nedveket vélnek.

Azok az alkotások látszanak tökéletesnek, amelyekről mindent lehántottak, ami szembetűnő.

Félelmeink kútjából csak ázottan kerülhetünk a felszínre.

A szülői tiltó szó vágányzár. Más útra terel.

A pártoskodás az egyesülés reményében osztja meg az erőket.

Amit bölcs környezetünk diktál, az az akarat szabadság.

Kimerültségre hivatkoznak – többet adtak ki vélt fajsúlyukból.

Időskori ráncaink leporellók, s bevésődések történeteket regélnek.

A sírgyalázók nemcsak sátániak, de azt hiszik, örökké fognak élni.

Nem mindenki megátalkodott, akit megköveznek, de a kövek végül gonosszá torzítják.

A szegény ember holtig keresi igazát, mert azt a gazdagok csizmái már mélyen a földbe taposták.

Szükségünk van vezetőkre. Kevésbé, hogy vezessenek bennünket.

Emberben, állatban is akad bátor. Kérdés, hogy mennyire kergetik.

A legszegényebb ember is bízhat benne, hogy koporsóját legalább kelten viszik.

A szerencsésével kérkedő elapasztja azt.

Olyan társat válasszunk, akitől tanulhatunk; s viszonzza e kívánalmunkat.

Trianon. Történelmi kastélyasztal, ahol a főszerep egy szabóollóé volt.

Akkor árusítjuk ki végképp becsületünket, amikor már a másét is felajánljuk.

Könnytengereink hullámain hozzátartozóink maradnak fenn.

Elkeserítő, hogy csak nagy betegségeink nyomán élünk helyesebben.

Kegyetlen vég, amikor szeretteink a méregpoharat virágszirom képében adják kezünkbe.

A nagy méltósággal viselt kis kudarcok győzelemnek hatnak.

A feledés fátylát az új szelek mcg-megrebbentik.

A gyáváik akkor válnak bátrabbá, amikor rájönnek, hogy gyávaságaikra ráfizetnek.

A végtelenség értetlenség, melyre nem képes a földi lét magyarázatot nyújtani.

Nemes célért nem lankad el az ember. Nemtelenért nem engedik elfáradni.

Az emberi életre csak egy felelet van. Sajnos, előre nem sikerül megadnunk a választ.

Ostoba ember titka nyitja – hallgatása.

Néma ember szava – sóhaja.

Nem kedvelem a flörtöt. Nemcsak mert felszínes álézés, hanem mert f-el kezdődik – és

semmivel sem végződik.

Sokan arra születnek, hogy becsapják őket. És még ezek becsülik nagyra az élelmes szélhámósokat.

Olyan írás, mely mindent tisztáz s nem hagy nyugtalanságot, hamarosan feledésbe merül.

A merész ember akkor is a kötélén táncol, amikor a zaj újra ébred.

Nem az a gazdag, akinek sokja van, hanem aki könnyen tud belőle költekezni.

Az önző ember olyan mint a gyík. Megmerevedik, ha nyöszörgést hall.

A fiatal nők. csalhatatlan érzéssel keresik meg az érett embereket. A válásra éretteket.

Szellemet éltető jó szó – a *bon mot*!

Ha egy nő mindenről lemond egy férfiért, azért teszi, hogy a férfiről ne kelljen lemondania.

Az élet becsülése szorítja sövények közé féktelenségeinket.

A csibész ritkán fontolgatja, kinek rontson neki, az elsőrendű érve, hogy az is csibész legyen ...

Végrendeletünkben ne csak azokra gondoljunk, akik jók voltak hozzánk, hanem azokra is, akik hosszan fognak emlékezni reánk.

A csók és ölelés sohasem múlandó. Csak azok, akik adták-kapták.

Formátlanságunk, hogy nagy szerepeinkhez nem találunk megfelelő mezt.

A kolostorok kerengőin haladtak a legegzenesebben az emberek!

Aki könyveit hosszabb időközönként újraolvassa, önmagát is meglátja benne.

Sokáig vártak arra, hogy megmutassák igazi arcukat. Mire sor kerül rá, már csak

grimasz telt belőle.

A növényvilág periodikusan megújódik, az emberiség szakaszosan enerválódik.

A gazdag, ha begombolkozik, őrzi, amije van. Ha kitárja magát – nem szégyenlős.

A bukott nők ellentétben az erkölcsösökkel, fel tudnak állni.

Ki közönyt vet, magányt arat.

Vedd és vidd, óvd és hidd – az igét.

Nehéz a pompa palotájában lakni, ha az ablakok a nyomor völgyére néznek.

Jelentéktelen – a kutya sem kérdezi. De megugatja!

A rosszakarát hamar begerjed és szirénákat szólaltat meg.

A bujaság a pőreséget is meztelenre vetkőztet.

Ha térdre kényszerítünk valakit, nekünk is hajolnunk kell, hogy szót értsünk vele.

Az álnok emberek kígyók, kiakasztják álkapcsukat, hogy áldozatukat elnyeljék.

A bűnbocsánat gonosztetteink lápiszolása.

A törtető jó sofőr. Látja a kanyarokat, buktatókat, jó képessége van az előzésre.

Akkor jutunk forrpontra, mikor érdeklődésünk minden iránt lehül.

A lelki terhek súlyosabbak a fizikaiaknál, ráadásul ez utóbbiakat eldobhatjuk.

Magas torony a boldogság, minden látó az irányába tart.

Akik a szénakazalban pihenik a civilizációt, a csipkedéseket ott sem kerülhetik el.

A sznob a zenei produkciót a szemével élvezi.

A sikongást kiválthatja kéj vagy fájdalom – aszerint, hogy mire vagyunk csiklandósak.

Két szilárd között szükséges egy puhány. Ez teremti meg a rugalmasságot.

A sánta tigris nehezebben szerzi meg áldozatát, de ugyanúgy végez vele.

Az ifjú lélek, mint a sarjadó facsemete, szétágazik.

A komorság tükörkép, ahol a vidám szándékok fénytörést szenvednek.

A háborúk sűrű ismétlődése az emberiség amnéziája.

Testalkatunkat őseink határozzák meg, a lelkieket – utódaink.

Amire hirtelen határozzuk el magunkat, már régen belénk marta igényét.

A bőkezű adakozó korunk láthatatlan embere.

Az esett és esetlen ember egyforma nehezen tápáskodik, fel.

Az ember csak egy marék por, de nehezen tud elrendeződni.

A szerelmi vágy a test elfogatóparancsa.

A mozgás lételemünk. Ezért férünk meg nehezen a földön.

A jóság maláriáját az embercsipkedések okozzák.

A balsors jókora púp, melyet nőm lehet ledobni.

Az alkudozás két álláspont árfolyamingadozása.

A jó kereskedő először a bővlin igyekszik túladni, s a nemes árusításakor azonnal elkövetkezik a záróra.

Azt tartjuk jó alkotmánynak, amilyen rendben akarunk élni.

A vasúti diskurzus lelki promiszkuitás.

Mikor leülepedik a tömeg, lebeg felszínén a jeles.

A titok befalazott nyilvánosság.

A dilettáns sikere, hogy töredékekből alkot egészet.

A szenvedő művésznek a toll, az ecset, a véső a könnye, mellyel feloldja alkotásait.

A szerencsétlenségek, életünk kitépott lapjai.

Semmi sem másítja meg úgy a véleményeinket, mint a szégyen.

Csak az adja meg magát a halálnak, akit az élet már jól előkészített erre.

A rácsodálkozás az illúzió bűvölete.

A szerelem kezdetben végtelen lebegésnek hat, aztán lassan leereszkedik.

Kíméletlenül megragad bennünket szeretteink szerencsétlensége, és csak akkor lazít a szorításon, ha mi is hasonló sorsra jutottunk.

A törvény előtt mindenki egyenlő. De nem mindenki születik egyenlőnek.

Ég és föld, zenit és nadir arra jók, hogy behatárolják határtalanságainkat.

A szabadság a legszebb eszme. És legjobban a rabságban tudunk róla álmodozni.

A bocsánatos bűnöket azért követjük el, hogy büntetlenül élhessünk.

Nagy hibát követ el, aki kényelmes fekhelyét rosszabbra cseréli, mert az egy szebb helyiségben áll.

Lelkünk trezorjába olyan kincseket rejtünk, amelyeket sohasem kívánunk elővenni.

Az elsőség hátrány, ha csak a magány képes utolérni.

Sorbanállás nélkül juthat a szentélybe, aki az igét már jóelőre megfogalmazta.

Kultúrember az, akinek szemébe nézve meglátjuk magunkat.

Az érték mértéke – a mérték értéke.

A nagy rend híve ritkán híve a szabadságnak.

Ki nagy tilalmakat tervez, bűnökre készlet.

Az élet valóban csak „les préludes”, de ehhez képest igen hosszadalmas.

Kinek mindenről van véleménye, öntörvénye rabszolgája.

Otthonunk olyan parázsló lakás, amelybe egy életen át igyekezünk bementeni – ami éghetetlen.

A szép ritka. Ez egyetlen titka.

Eszményképeink azért értékesek számunkra, mert azon a hullámhosszon sugároznak, melyeket mi felfogunk.

Az elejétől végigkövetett remekművek válnak teljes tulajdonunkká.

Legjobban azokra haragszunk, akik túlságosan jelentősek számunkra.

Szét kell szórnod kincseid egy részét, ha találkozni akarsz más nagy kincsek tulajdonosaival.

Hibás a véleményalkotást összetéveszteni az ítélettel, csakúgy, mint élvezni az illatozó rózsát, vagy letépní magunknak.

Kicsiny a gyufafej hosszához képest, mégis szikrázik.

Kinek hosszú életet adott sorsa, azért is tette, hogy könnyebben hozzá szokják a halál gondolatához.

A verejtékes produkciók a szemlélőket is megizzasztják.

Szüléink halála irgalmatlan intés: mi következünk.

A vagyonosok kiváltsága: ők számtalanszor kérhetnek, a szegény csak ritkán.

Csenevész gyerekből válhat délceg felnőtt, de korcs elvekre ez semmiképpen sem vonatkozik.

A nyugtalan ember ritkán lesz öngyilkos. Nagy kíváncsiság él benne, mit tartogat még sorsa.

Az is karakter, aki hibáihoz ragaszkodik állhatatosan.

Műveltségünkre idős korunkban haszonélvezetet nyerünk.

Birtokaink akkor válnak sajátunkká, mikor úgy lakjuk be, hogy mások számára is jut benne hely.

Az új elégedett embert úgy teremtem meg, hogy csupán azt vegye észre és hallja meg, ami kizárólag neki szól!

A jó könyv elmondja, amik lenni szeretnének. A rossz olvasmányok megmutatják, mivé lennének jó könyvek nélkül.

Álnok az ablaküveg csillogása. Mikor a legjobban fénylik, nem látunk át rajta.

Akik kinyitják börtönajtóinkat, azokat a nyíló ráccsal gyakran félrelökjük.

A megtervezett boldogságok gyakrabban fakulnak.

A száj hazugság is lehet. Ami igazság, az az erős kar.

A hatalmas lombozat jó védelem az eső ellen, de vonzza a villámokat is.

Az önsorsrontó a pompás virágoskert láttán a hervadásra gondol.

A dilettáns alkotás is lehet szépen faragott, de ritkán cizellált.

A zsarnok olyan tömény babérkoszorút rak fejére, melynek illatától a tömegek, fintorognak.

Az agresszív ember, ha támad – önvédelmi harcot vív.

Az igazságokat fennen hirdetik. Alul alig venni észre.

Ha lépésenként jövünk rá igazságainkra, kevésbé kell botlásoktól tartanunk.

A nagyvonalúság hibája – beremeghet a kéz.

A szép gyakran nem jó, de a jó mindig szép.

Tökéletes barát után vágyódik – csalódik. Senki sem sokszorozhatja meg önmagát.

Az álhumanizmus az erősen bódító virágok ragyogása.

Az optimista úgy teszi kockára szerencséjét, hogy reméli, az az élén is megáll.

Az emlékművek legszilárdabb gránitanyaga az emlékezés.

Az az igazi vendég, aki jövetelével megajándékoz.

Képzeletünk csalfasága, hogy amikor felismerjük az alakot, a bensőjét is látni véljük.

Akitől elvárunk valamit, igen szigorúan hitelesítjük.

Mindennek végeszakad, de többnyire a jónak rosszkor, a rossznak jókor.

Sínen van! – Váltóállítás még előfordulhat.

Mikor a fonsőbbiség igazságot oszt, vihart teremt, hogy az emberek féltősen összebújjanak.

Sikerünkben megszorítják, elesettségünkben megnyomorítják a kezünket.

Az örök érték halk. Aki meghallja, annak visszaköszön.

Akik a börtönrácsok között beszüremelő napsugárt fényesnek látják – rabnak születtek.

Hasznosságunkat akkor hangoztatjuk sűrűn, amikor többünk van, mint másoknak.

Az ármánykodás a hatalom kelepcéjének csapóajtaja.

A szerencsés utat választhat, az okos a kijelölt úton sem botlik meg.

Kinek elcsavartuk a fejét, annak a teste is utána jön.

Bölcs a kis fűszál. Perzselő napon összekuporodik, hűvösben kiegyenesedik, esőben fényesnek mutatja magát.

A hazugságoknak mindig van gyalázatos keze.

A fáraók piramisokat emelnek, hogy utódaikra árnyék vetődjék.

Az anyaföld találó kifejezés. Megjelöli honnan jöttünk, s merre tartunk.

A választópolgár csak abban lehet biztos, hogy melyik ígéret felel meg számára.

Az ösztönös megérzések mögött nagy raktárkészletek sejlnek.

Aki miatt sok álmat szövíünk, leszünk álmatlanok.

Embernek lenni csak azoknál rang, akik tisztelik a létért való küzdelmet.

Születésünktől fogva szerepekre tanítanak bennünket. Mire felnövünk, már csak alakoskodásra vagyunk képesek.

A bölcs emberek tündöklése bennünket is pislákolásra indít.

Kiválósága, –hogy megőrzi – középszerűségét.

A lelkiismeret a megbánás töre, mely életreszóló sebeket ejt.

A kritikátlanul hajlongó hátán fát fognak vágni.

A várakozásnak nem az idő, hanem a bizonytalanság az ellensége.

A beavatás ceremóniája szenvedésekkel kezdődik.

A jellem szálfá, melyen ha túl sok az ág, a lombozat meghajlik.

Akik a legkiválóbban beszélnek nyelvünket, azok értik meg legkevésbé honfitársaikat.

A nagy várakozások kifárasztanak, a beteljesülésnek alig van erőnk örülni.

A pokolban is csak az érdektelenségek sorrendjében szabad üvöltözni?

Figyeljünk rá, hogy a gyertya felfelé világol, de minden irányba pislákol.

A sorstól mindenki megkapja a magáét. Az ügyes másét is.

A legkulturáltabb emberek mocskolódnak be legjobban a civilizálatlanságban.

Kinek elfogytak könnyei, nem adósa többé a szenvedésnek.

A kézzorítás erősségét, értékét – melege adja meg.

Aki nyugtalanul él, de nyugodtan alszik, jó egyensúlyban van önmagával.

A klasszikus jelzése – örökkévalóság.

A márványrózsára: mintha ciné. Az előre: mintha márványból lenne. A szépség alapja az összehasonlítás!

A szélhámosok sokat profitálnak abból, hogy szeretünk nagy örömökre várakozni.

A kis bűnökre mindig kaphatóak vagyunk. A nagyokra megvásárolnak.

A siker olyan eredmény elérése, melyre más nem tud vagy nem akar törekedni.

Ha olyat írunk le, ami nem történt meg a valóságban, annak igaznak kell lennie.

Jobban elviseljük az éhezést, ha időnként nem lakatnak jól bennünket.

Íróvá lehet, ha nemes gondolatait repülni hagyja; azok szállnak.

Csak addig nehéz a koplalás, amíg elfelejtjük, ételeink ízét.

A gátlás az elfojtott vágyak koncentrációs tábora.

A végtelenség okozza a legtöbb gondot a behatárolt értelemnek.

Igazi dicsfény alulról érkezik.

Hálátlanná csak az válhat, aki az önként nyújtott kölcsönt nem szolgáltatja vissza.

A bölcslet mindig több kék ég fedí, mint amennyi föld van alatta.

Ki biztos balsorsa felé halad, nem tekint jel kisebb veszélyekre.

Ne öltük fel más díszes ruházatát, a hajlatok nem illenek gyűrődéseinkbe.

A hullámverés a kiugró sziklákon török meg legerősebben.

Állítólag tár sas lények vagyunk. Mégis mindig oda helyezkedünk, ahol senki sincs.

Az elégedetlenkedés az a szituáció, amikor rájövünk, igazságainkra.

Nagy ünnepeltjeinket díszvirágok, rózsák ölelik körül. De mi ibolyaillatra vágyunk.

A vadak kevésbé laknak jól olyan áldozattal, amely a legkevésbé sem védekezik.

A szerelem váratlan lelemény, melyet kerten egyidőben fedeznek fel.

Csak az rendítheti meg biztos hídfőállásainkat, aki nagyon mélyre bukik.

Ellenlábasnak tekintjük azt is, aki másképp lépked, mint mi.

Az ember századunkban sok gépet tervezett, de belealkotta, hogy abban sem lehet megbízni.

Csak olyan szökevények után iramodjunk, akik megfelelnek rabnak.

Az emberiséget a földrengések figyelmeztetik., hogy nagyon ingatag világot rendeztek be maguknak.

A vádlottra rábizonyítják, hogy bűnös. Mindnyájan azok vagyunk, de nincs elég ügyész, aki ezt elvégezze.

Akit a gondolkodás nem tanított meg élni, azt az élet megtanítja gondolkodni.

Ami magától értetődő, ritkán az mások számára.

Esendőségünk, hogy jóllakottan elfeledjük éhségeinket.

Azért beszélünk többet bajról, szenvedésről, mert a panaszszó gátlástalanabban csörgedez.

Agyából kikíváncoznak a jeles gondolatok. Mert féltősek a szűkösségre.

Annyira foglalkoztatják a világ dolgai, hogy ő adja a legtöbb gondot az emberiségnek.

Mikor súlyosan megsértenek bennünket, akkor nem tudunk arra gondolni, hogy ezt egy kivételesen értékes ember tette velünk.

Az ösztönös alkotót alkotásai ösztönzik.

Idegenben túl otthonosan viselkedik. Otthona idegenség.

A válogatás becses, de az „alja” kumulálódik.

A szegénynek szemet szúr más gazdagsága, az ostobának ritkán a más eszessége.

A bátor kudarcait nem bukásnak, hanem kísérletnek tekinti.

Ha gyakran tekintünk végig a temetőkön, békésebben térhetünk meg otthonainkba.

Könnyebb elviselni a gondolatot, hogy utánunk is lesz élet, ha arra gondolunk, elődeink is ilyen problémákkal keserítették magukat.

A privilégiumok a simaságot is érdekessé teszik.

A fölényes elhallgattatásokból nagy lármák keletkeznek.

A földi élet szerepjátszás, ahol a rendezőt szidalmazzuk.

A fáradékonyság az izomerő lustálkodása, melyre a nemes cél serkentőleg hat.

Előrelépésünket meghatározza, milyen iramra sűrgetnek a mögöttünk lépők, hogy az előttünk haladókat – elgázoltuk.

A „szokásos értelemben” – említik. Kivételről van szó tehát.

Amilyen remek érzés többnek lenni másoknál, annyira lehangoló kevesebbnek lenni önmagunknál.

A kormány és ellenzék dühödt ellenségek. Egymás szájából ci- bálják ki – a népet!

A fecsegés az agytevékenység üresjárata.

Mosott ruháinkat mi, szennyeseinket mások teregetik iki.

Semmilyen bántalom nem ér fel a közömbösséggel.

A legnehezebb probléma is megoldható, ha tudjuk – ki ellen irányul.

A hűség feltételes megállóhely. Nagy az átszállási alkalom.

Az öregség a fiatalság csődje.

Dekadencia, amikor már nem tudjuk magunkat megismételni.

Néma eb – a boldogtalanság szűkülése.

Éjfél után nyugszik a zaj, lárma, de sajnós, kevés alvással is beéri.

A szűrőpróba a szerencse hegyes töre.

Beszélni nehéz. Hallgatni is, de az csendesebb.

A művészet kohótermék; a salak a giccs.

A hétköznap az élet taposómalma, melyet mezítláb forgatunk.

Akik szemben állnak egymással – hátat fordítanak.

Az Intelligencia ritkán a jó; a vészhelyzetekben hozadékos.

A „persze” az igenlés kérdőjeles ráhagyása.

A bért, fizetést nem mindig, de a zsoldot meg kell szolgálni.

Akitől óvakodnunk kell, sohasem méretes.

A lelki tartás a nemesség fűzője.

Végzetünk – kezdetünk!

Az atomháborútól való félelem az emberiség paranoiája.

Az elmélyültség magasba lendít.

A türelmetlenség késésben levő óra.

A magányos farkas magába harap.

A házasság koktél, mindenki másképpen fűszerezheti.

Az öregedés sebesen múltó évei, lassan haladó órákból tevődnek össze.

A skizofrén vad és vadász egyszerre.

A túlzott vallásosság a lelki felelősség átruházási kísérlete.

A gorombaság tehetetlenségünk tátott szája.

A rókalelkűek elve: Te kaptad, ő kapta – mi kaptuk!

A nagy harang a méltóságért, a lélekharang – értünk szól.

A szerencsétlen ember senki és semmi, a világ közepétől a legtávolabbi.

A regényeket az író tolla, az aforizmákat a tolla begye írja.

A csúszó-mászók a legkörnyezetbarátabbak.

A szenilitás már gyakran hátrafelé pislog.

Hamis méltóságnak rövid a talárja.

A kormány az ellenzék vállfáit bumerágnak nyilvánítja.

A szerencse lehullt dió. De előzőleg diófát kell ültetni.

A házasság bírálata: a szerelmesnek egy szál rózsza, az esküvőre virágcsokor, koszorú a végtisztességre.

Imádságaink amikor valósak, ha a többségével egybecsengenek.

A késői művészet teltebb; legszebbek a hattyúdalok.

A faragatlanság keletkezhet eszköztelenségből is.

Korunk szigorú egészségügyi rostája: az AIDS.

A rosszullétek türelmesek. Kivárják, míg egyedül maradunk.

A naplóírás hétköznapijaink balzsamozása.

Szerencsecsillagunk felettünk ragyog, de sötétség kell ahhoz, hogy jobban észrevegyük.

A kétségbeesés gyakran túlköltekezik.

A vénülés nem más, mint idő és tér rohamos csökkenése.

A kultúra árvíz, ha gátat emelünk útjába, másutt tör fel.

Halottaink egy-egy lépést tétetnek velünk nemesebbé válásunk útján.

Az olvasmányoknak, a kutyanyelvek a mementói.

A feledés idővel meghozza moháját.

A történelem időnként tanúkat állít – s megöli őket.

A művészet és idő ellentétes fogalmak. Az idő megöl minden élőlényt, a művészet életet lehel holt tárgyakba, és időtlenné teszi.

A mély érzelmek mosolygó könnyezések.

A bűnt nem látni a sötétségben, mégis észrevesszük.

A romlottság a hiú test szapora megkísértése.

A sötétség pozitív: nincsen árnyéka.

A szerelemnek távoliét a szóraja, a közelség a jóllakottsága.

A haragvó idő üldözöttjei vagyunk, mindig utolérnek bennünket.

Azért adunk nap nap után hálát a sorsnak, mert folytatásos.

A keserűség a csalódás tápja.

A célkitűzés a monotónia hatásos ellenszere.

A nyomor melegágyaiban dideregnek.

Mások előtt eltitkolt rossz érzéseink – jóérzéseink.

A jólértésültség a század parabolaantennája.

A matematika jól megérteti, hogy csak függvények vagyunk.

A töredelem bocsánatkérés részletre.

Azt tartják, az írónak csak az igazat szabad írnia. Így elzárják a témák nagy részétől.

Az emberiség áramlásait hullámvázásokkal töri meg.

A test gyengesége – lélekbemarkoló.

Nem a szürkék, hanem a tarkák igyekeznek a tömegben elvegyülni.

A nagy nehézségeket a nagy kibúvók viszik vállaikon.

A dicsőség fényszórói koncentráltak.

A türelem a száguldást is időben beéri.

Akik végigstatisztálják életünket, azok az igazi útitársaink.

A legtöbb hivatásos művész idővel mesteremberré fajul.

Mindaz felesleges, aminek hiányát nem marta belénk a szükség.

Az időseknek mindenből a fele kell, de sokszor a dupláját fizetik érte.

Az anyaság a szeretet mentőállomása.

Halálunk az életben az egyetlen titok., amelynek, nincsen árulója.

Hűséges alkalmazottainknak idővel magasabb bért adunk. Így lesznek később „fizetett” ellenségeink.

A magasztalás behunyt szemű lelkendezés.

Az az igazi bűnelkövető, aki felméri a bűn és büntetés arányait.

A megszállás a hódítók vendégszobája.

Akik nem tudnak fegyelemben élni, szabadon sem tudnak élni.

A világbéke olyan várandóság, amihez még nem készítették elő a szülőszobát.

Amire törekszünk, azt előbb hitelesíteni kell magunkban.

Azok tagadják meg eleiket, akik új ősök akarnak lenni.

Az összeszorított ajak a dac szájzára.

Istennek mindig a legnemesebb emberek a gyermekei.

Az egymást kergető gyermekek – már kis felnőttek?

A meggyőződés a kényszer feloldozása.

*

Az aforizmák és a paradoxonok nem mindig igazak, de mindig jól hangzanak.

Készült 500 példányban

**Ez a
99
példány**

**ISBN 963 650 638 8
ISSN 0866 – 4420**

**Felelős kiadó a szerző
Felelős szerkesztő Tabák András**

**960272 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. V. Mérleg u. 6., VI. Andrásy út 45.,
VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Szent István krt. 26. és a XIII. Váci út 19. szám
alatti budapesti könyvesboltokban.**
